

COLUMN

'Schaakhater'

"Schaken is toch geen sport?"

Ik keek de spreker aan, wilde meteen bits reageren, maar bedacht me enige momenten. Hij kwam wel vaker in het café, gooide er pijlen richting een rond bord en was veelal na een uurtje weer weg. Waar haal je die wetenschap vandaan en waarom zeg je dat tegen mij?

"Nou gewoon zomaar. Ik heb gehoord dat jij regelmatig met die poppetjes speelt en omdat mijn kleine zus dat ook doet, maar ook met 'normale' poppen, vind ik dat schaken geen sport is. Ik win thuis van iedereen en hoef er niets voor te doen. Met mijn zusje ben ik binnen 10 zetten klaar en mijn vader denkt in verloren positie veel te lang na. Geen lol aan, niet flitsend en niet spannend genoeg" Ik denk dat je toch een kleine denkfout maakt, mompelde ik met een ietwat verbeten trek om mijn lippen.

Ik word regelmatig met dit soort uitspraken geconfronteerd, beste lezer, maar veel meer dan te zeggen dat twee zittende mannen of vrouwen schaakstukken verplaatsen en dus in feite lichamelijk niets doen, komen de sprekers niet. Ik wil ze vertellen over de botsing van breinen. Dat je topfit moet zijn om de valstrikken van de tegenstander te kunnen doorzien, zelfs zo fit dat je er nog mooiere tegenover moet kunnen stellen. Dat je vaker dan eens met een harts slag van 150 slagen per minuut achter het bord zit en een foutje de voorbereiding van een hele maand aan flarden scheurt. Kom volgende week zondag maar eens

kijken als we tegen de koploper spelen. Omdat je de spelregels kent, kun je de zaak een uurtje volgen. Kom dan tegen vijf uur, want dan staan de meeste borden in brand en voel je ook iets van de spanning. Ik weet niet in welke sport jij actief bent, maar ik wil best naar jou komen kijken.

Ik zag hem genieten van mijn welgemeende zin. "Wij spelen komende vrijdag om acht uur in het Kegelpaleis", antwoordde hij. "Je bent van harte welkom. Ik zal je eens wat laten zien." Die vrijdagavond spoedde ik mij om negen uur naar Venlo om naar de 'schaakhater' te gaan kijken. Ik wist wel iets van kegelen, maar veel te weinig om op voorhand een oordeel te hebben.

Toen ik in het café kwam zag ik een aantal tafeltjes gevuld met kaarters, vier mannen aan de biljarttafel en vier vrouwen aan het buffet. Ik voelde dat de vrouwen óf bij de kaarters hoorden, óf bij de biljarters. Van Hans, want zo heette de 'schaakhater', ontbrak elk spoor en al snel overviel me de gedachte dat hij mij bij de neus had genomen. Het bordje 'ingang zaal' leidde mijn gedachten van de cafébezoekers en 'het bij de neus genomen zijn' af en dus liep ik twee minuten later gewapend met een mok dampende koffie de zaal in. Ik zocht Hans en toeval of niet, ik zag een pijl uit zijn werphand, in de andere had hij een halve liter bier, naast het bord in het bordeauxrode behang verdwijnen. Hij stak een hand uit naar zijn tegenstander, ging zitten en liet zijn hoofd tussen zijn knieën tot rust komen. Ik kon niet beoordelen of zijn laatste misser door pech of door onkunde het doel had gemist, maar toen hij mij ontdekte en waggelend mijn richting uit kwam lopen, wist ik dat het aan de biertjes moet hebben gelegen.

"Verloren en door mijn schuld", stamelde hij. "Nu kan ik mijn plek in het derde team wel schudden, maar ik was zo nerveus. "Sorry, ik had graag

beter gespeeld, maar het zat er even niet in." Hij stond op, verplaatste zich naar de bar, bestelde een nieuwe kruik bier en ging alleen in een hoek van de zaal zitten. De kreten en het gejuich, horende bij de maximale score stierven weg toen ik de deur van de zaal achter me dicht trok.

Ik heb daarna nooit meer met Hans over schaken gepraat. Ik heb hem in het café ook nooit meer met pijltjes zien gooien en - maar dat had u wel begrepen - hij is niet naar het schaken komen kijken.

Henk van Nieuwenborg